

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **AVAX Holding CZ, s. r. o.**, bytem Praha 3, Roháčova 145/14, zast. JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem Brno, Kopečná 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské nám. 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2013, čj. 17835/DS/2013/GL, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2013, čj. 17835/DS/2013/GL, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 11.228,- Kč k rukám jeho zástupce, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen "prvostupňový orgán") ze dne 28. 8. 2013, zn. P/564/2013/OS1/Jad, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zmíněného správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že dne 1. 3. 2013 v 9.00 hodin jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky 2AR 0473, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo uvedené vozidlo zaparkováno v Hradci Králové v ulici Hořická, přičemž pro dobu stání nebyl uhrazen parkovací poplatek.

V reakci na odvolací námitky se žalovaný nejprve vyjádřil k procesní otázce uplatnění práva žalobkyně na seznámení se s ukončením dokazování a možnosti seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Pokud jde o předmětný správní delikt, dle žalovaného byly zákonné podmínky pro jeho vyřízení splněny. V tomto směru poukázal na metodiku Ministerstva dopravy k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., týkající se objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupky, kterých se dopustí řidiči jimi provozovaných vozidel. Zákonná změna založila mimo jiné novou skutkovou podstatu správního deliktu, ze kterého lze při splnění zákonem předpokládaných podmínek shledat odpovědným provozovatele vozidla bez ohledu na to, že vozidlo v inkriminovanou dobu řídila zřejmě jiná osoba. Významným způsobem se tak změna dotýká postupu kontrolních a zejména správních orgánů při zjišťování a projednávání takových situací v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s cílem docílit vyšší kázně řidičů a tím posílit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Předmětnou změnou došlo k vytvoření nové skutkové podstaty správního deliktu, kterého se dopustí výhradně provozovatel vozidla, jemuž je v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nově stanovena povinnost, aby zajistil, že při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Jestliže pak provozovatel vozidla nedostojí této nové povinnosti, aniž by zákon vyžadoval jakoukoli formu jeho zavinění, naplní znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Změnou zákona o silničním provozu a stanovením podmínek pro uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání a chování řidiče, jemuž řízení vozidla svěřil, jsou vytvořeny podmínky, aby bylo možno v konečném případě vést řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a to pouze s přihlédnutím k vyjmenovaným přestupkům, jichž se dopustili nezjištění řidiči, efektivním, procesně nenáročným a rychlým způsobem.

Žalovaný konstatoval, že aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zbavil, je na něm, aby prokázal, že již před posuzovaným skutkem nemohl s vozidlem fakticky disponovat. Využije-li své právo k oznámení osoby řidiče, a následně nebude tato informace potvrzena zjištěním správního orgánu, přičemž v důsledku toho nezbude než věc odložit podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o

přestupcích nebo zastavit podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona, dochází z titulu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla k naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný zmínil, že v případě oznámení osoby řidiče provozovatelem vozidla, která je správnímu orgánu evidentně nedostupná, správní orgán věc zpravidla odloží podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V případě oznámení osoby řidiče provozovatelem vozidla, která má bydliště v některém státě s předpokladem doručení, správní orgán takovou osobu vyzve k podání vysvětlení; nepodaří-li se mu přesto věc realizovat v souladu s příslušnými právními předpisy, podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odloží.

Žalovaný uzavřel, že výše pokuty byla uložena v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., kdy se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč. Za předmětný přestupek (§ 125c odst. 1 písm. k/ téhož zákona) lze uložit pokutu od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč a žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů trpí vadami, kdy věc byla nesprávně hmotně právně posouzena.

Předně namítla, že v přestupkovém řízení nebyl nepochybně prokázán skutkový stav, současně se správní orgán nijak nezabýval jejími námitkami podanými v řízení, zejména v písemně vypracovaném odporu. Připomněla, že výslovně uváděla, že se jako společnost zabývá půjčováním vozidel, že v podání vysvětlení přesně označila totožnost osoby, které bylo vozidlo v rámci její podnikatelské činnosti v souladu s živnostenským oprávněním zapůjčeno, a k této osobě uvedla i bližší údaje. Ke svým tvrzením současně doložila i kopii písemné nájemní smlouvy uzavřené s osobou, které vozidlo v rámci podnikání zapůjčila. Jak však vyplývá z napadeného rozhodnutí, správní orgány se uvedenou skutečností, tedy že předmětné motorové vozidlo bylo předáno třetí osobě k užívání v rámci podnikatelské činnosti žalobkyně, v odůvodnění rozhodnutí nijak nezabývají, tuto blíže nezkontrolují a ani nijak nehodnotí. Současně se ani blíže nezabývají skutečností, že žalobkyně uvedla veškeré možné a známé údaje k osobě, která v době spáchání přestupku toto motorové vozidlo na základě nájemní smlouvy užívala. Žalovaný pouze odkazuje na obecný výklad zákona s tím, že nebude-li informace k oznámení řidiče potvrzena zjištěním správního orgánu, v důsledku čehož bude věc odložena nebo řízení zastaveno, dochází z titulu odpovědnosti provozovatele vozidla k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že v případě, kdy v rámci své podnikatelské činnosti poskytla motorové vozidlo, které provozuje, na základě nájemní smlouvy třetí osobě, a správnímu orgánu poskytla kontaktní údaje o této třetí osobě, tedy vynaložila veškeré úsilí, které je možné od ní spravedlivě požadovat a očekávat, nedopustila se správního deliktu uvedeného ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Pokud v rámci své podnikatelské činnosti denně poskytuje osobní

motorové vozidlo třetím osobám, bylo by dle jejího názoru krajně nespravedlivé, pokud by měla být v těchto případech uznána vinnou ze správního deliktu.

Současně namítla, že ve věci nebyl prokázán skutkový stav uvedený ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu, potažmo že ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. na její případ nedopadá. V opačném případě by to totiž vedlo k neúměrnému a zcela nespravedlivému ztížení podnikatelských možností žalobkyně, potažmo dalších autopůjčoven či vlastníků - provozovatelů vozidel, kteří se živí poskytováním vozidel třetím osobám. Žalobkyně tak má za to, že předmětná právní úprava logicky nemůže dopadat na subjekty – podnikatele, kteří mají poskytování vozidel jako předmět podnikání.

Žalobkyně uzavřela, že vzhledem k popsaným skutečnostem, stejně jako k provedenímu dokazování a nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy se správní orgán nevypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, byla její záležitost správními orgány obou stupňů nesprávně posouzena.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Dále podrobně popsal průběh správního řízení, přičemž uvedl, že prvostupňový orgán vyzval žalobkyni výzvou ze dne 7. 3. 2013 k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala přípisem, ve kterém uvedla, že uvedené vozidlo bylo v inkriminované době zapůjčeno společnosti MWS, s. r. o., se sídlem Liberec III, Oldřichova 836, IČ: 6274159. Správní orgán proto kontaktoval uvedenou společnost za účelem výzvy ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla. Zásilka byla doručena do datové schránky zmíněné společnosti fikcí, neboť uplynulo 10 dní, aniž by se do schránky přihlásila oprávněná osoba. Správní orgán proto věc týkající se společnosti MWS, s. r. o., odložil a následně rozhodl příkazem, proti kterému podala žalobkyně odpor. V něm uvedla, že splnila svoji povinnost, tj. řádně podala vysvětlení a sdělila, kdo měl vozidlo v době spáchání přestupku zapůjčeno. Uvedla i to, že vozidlo bylo zapůjčeno zmíněné společnosti do rukou jejího jednatele. Na základě těchto skutečností prvostupňový orgán předvolal k podání svědectví jednatele společnosti MWS, s. r. o., L. D.. Tato písemnost byla doručována jak do datové schránky společnosti MWS, s. r. o., (doručeno opět fikcí), tak i přímo jednatele na adresu sídla společnosti. Zásilka však byla vrácena po uplynutí úložní doby zpět se sdělením, že na uvedenou adresu nemá adresát schránku. Vzhledem k tomu, že nikdo z uvedených nereagoval a poštu nepřebíral, pokračoval prvostupňový orgán v řízení se žalobkyní.

Dle žalovaného učinil prvostupňový orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto řízení o přestupku nezahájil a věc odložil. Žalovaný proto setrval na názoru, že zákonné podmínky pro vyřízení předmětného správního deliktu byly splněny. Zopakoval, že využije-li provozovatel své právo k oznámení osoby řidiče, a následně nebude tato informace potvrzena zjištěním správního orgánu, přičemž nezbude než věc odložit podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nebo zastavit podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona, dochází z titulu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla k naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Změnou zákona

byl provozovatel vozidla postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. K odpovědnosti za předmětný správní delikt přitom není zákonem vyžadováno zavinění, a tudíž se jedná o odpovědnost objektivní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání postupem předvídaným v jeho ustanovení § 51. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 1. 3. 2013 v 9.00 hodin byla prováděna kontrola parkování v Hradci Králové v ulici Hořická v místě zóny parkoviště s parkovacím automatem, kde je zakázáno stání bez platného parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty. Bylo zde zjištěno vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky 2AR 0473, které nemělo za předním sklem umístěn platný doklad o zaplacení poplatku ani nemělo parkovné zaplacené jinou formou. Dále jsou ve spise založeny doklady o tom, že provozovatelem vozidla je žalobkyně. Prvostupňový orgán vyzval žalobkyni výzvou ze dne 7. 3. 2013 k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Na tuto výzvu žalobkyně sdělila, že uvedené vozidlo bylo v inkriminované době zapůjčeno společnosti MWS, s. r. o. Správní orgán proto dne 20. 3. 2013 zaslal uvedené společnosti výzvu ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla. Na uvedenou výzvu společnost nereagovala, správní orgán proto věc ve vztahu ke společnosti MWS, s. r. o., odložil a následně příkazem ze dne 2. 4. 2013 rozhodl tak, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky 2AR 0473, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo uvedené vozidlo zaparkováno v Hradci Králové v ulici Hořická, přičemž pro dobu stání nebyl uhrazen parkovací poplatek. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, v němž uvedla, že řádně podala vysvětlení a sdělila, kdo měl vozidlo v době spáchání přestupku zapůjčeno. Uvedla mimo jiné i to, že vozidlo bylo zapůjčeno zmíněné společnosti do rukou jejího jednatele. Prvostupňový orgán následně předvolal k podání svědectví jednatele společnosti MWS, s. r. o., L. D. Předvolání jednatele doručoval jak do datové schránky společnosti MWS, s. r. o., tak i prostřednictvím poštovního doručovatele na adresu sídla společnosti. Zásilku pošta po uplynutí úložní doby vrátila zpět se sdělením, že na uvedené adrese nemá adresát schránku.

Prvostupňový orgán poté pokračoval v řízení se žalobkyní. Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013, zn. P/564/2013/OS1/Jad, jí uznal vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb., za což jí uložil pokutu ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí pak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.

Jednou ze žalobních námitek byla ta, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezabýval, nezkoumal, ani nehodnotil skutečnost, že předmětné motorové vozidlo bylo předáno třetí osobě k užívání v rámci podnikatelské činnosti žalobkyně, ani že se blíže nezabýval tím, že uvedla všechny známé údaje k osobě, která v době spáchání přestupku toto motorové vozidlo na základě nájemní smlouvy užívala.

Této žalobní námitce je nutno přisvědčit. Je totiž pravdou, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil pouze výklad aplikovaného ustanovení § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb. a důvody jeho začlenění do zmíněného zákona novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb. Rovněž obecně pak pouze popsal postup v případě, využije-li provozovatel své právo k oznámení osoby řidiče, avšak není-li taková informace potvrzena zjištěním správního orgánu, v důsledku čehož bude věc odložena nebo řízení zastaveno. A že v takovém případě dojde z titulu odpovědnosti provozovatele vozidla k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb. To však učinil bez jakékoliv konkrétní vazby na skutkové okolnosti projednávaného případu. Nereagoval tak řádně na odvolací námitky, v nichž žalobkyně opakovaně uváděla (předtím již i v odporu proti příkazu), že podala vysvětlení, že přesně označila totožnost osoby, které bylo vozidlo zapůjčeno, k ní že uvedla i bližší údaje a předložila kopii nájemní smlouvy. Již v odvolání (nyní i v žalobě ve vztahu k žalovanému) namítala, že se těmito skutečnostmi prvostupňový orgán nezabýval ani je nehodnotil.

Nutno konstatovat, že z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. V návaznosti na to pak z ustanovení upravujících postup odvolacího správního orgánu (§ 89 a násl. správního řádu) plyne, že odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí vždy v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost rozhodnutí odůvodnit, a to ať jde o rozhodnutí soudu nebo o rozhodnutí správního orgánu. Z ustálené judikatury pak lze jednoznačně dovodit, že není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v odvolání a proč odvolací námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dlužno dodat, že doplnění popisu postupu prvostupňového orgánu ke zjištění pachatele přestupku v projednávané věci (tj. konkrétního řidiče předmětného vozidla poté, co žalobkyně oznámila osobu, které vozidlo na základě nájemní smlouvy zapůjčila) a zdůvodnění výsledku tohoto postupu, který žalovaný učinil až ve vyjádření k žalobě, již nemůže nahradit jeho absenci v rozhodnutí o odvolání.

Krajský soud se však neztotožnil ani s názorem žalovaného, že v dané věci byly učiněny řádně veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a protože nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, že

v důsledku toho nebylo řízení o přestupku zahájeno a věc byla v tomto směru odložena.

Z listin založených ve správním spisu je zřejmé, že prvostupňový orgán poté, co mu žalobkyně sdělila, že předmětné vozidlo bylo na základě nájemní smlouvy v době od 26. 2. do 1. 3. 2013 pronajato společností MWS, s. r. o., vyzval tuto společnost ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla. Na uvedenou výzvu zaslanou do datové schránky společnost nereagovala, následně po obdržení informace od žalobkyně, že vozidlo bylo zapůjčeno zmíněné společnosti do rukou jejího jednatele, předvolal prvostupňový orgán k podání svědectví jednatele společnosti MWS, s. r. o. Předvolání jednatele doručoval do datové schránky společnosti MWS, s. r. o., a současně prostřednictvím pošty na adresu sídla společnosti, odkud se však zásilka vrátila zpět se sdělením, že na uvedené adrese nemá adresát schránku. Jestliže však bylo správnímu orgánu z předchozího postojе společnosti MWS, s. r. o., známo, že se správním orgánem nekomunikuje (dokonce si výzvu z datové schránky ani nevyzvedla), nabízelo se zaslat předvolání jednatele společnosti především i na adresu jeho bydliště (adresu lze vyčíst z dostupných rejstříků).

Nutno tedy uzavřít, že správní orgány sice nezjistily skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 66 odst. 3 písm. g/ zákona o přestupcích), avšak k tomuto závěru dospěly nikoliv po vyčerpání možných a dostupných kroků ke zjištění takových skutečností, tedy ke zjištění pachatele přestupku. V tomto směru tedy bude nutné řízení doplnit.

S ohledem na shora uvedené krajskému soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení a nezákonnost a věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Navýšení odměny zástupce žalobkyně, který je plátcem DPH, činí 1.428,- Kč (§ 14a advokátního tarifu).

Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 64 s. ř. s. a § 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. srpna 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda představenstva